

ת"פ 27336/04/17 - מדינת ישראל נגד א"א

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 27336-04-17 מדינת ישראל נ' א"א

בפני
בעניין: כבוד השופטת אושרית הובר היימן
מדינת ישראל

המאשימה

נגד
א"א

הנאשם

גזר דין ללא הרשעה

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו בכתב אישום מתוקן המייחס לו עבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש לפי סעיף 380 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 וכן בגין תקיפה סתם, עבירה לפי סעיף 379 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.
2. על פי עובדות כתב האישום המתוקן, ביום 21.11.16 בשעה 14:00 לערך, רכב הנאשם על אופנוע בדרך יצחק רבין בגן יבנה כשעל ראשו חובש קסדה ובידו אחז בקסדה נוספת, כשלפניו נסעה אותה עת המתלוננת כשהיא נוהגת ברכבה.
3. בהמשך למתואר לעיל עקף הנאשם את רכב המתלוננת מצדו הימני תוך שהוא מכה בחוזקה על חלון הרכב הימני קדמי ומסובב את מראת הרכב שבצד הימני. המתלוננת נסעה אחר הנאשם ומשעצר הנאשם את נסיעתו עצרה גם המתלוננת וירדה מרכבה, אז החל דין ודברים ביניהם תוך שהמתלוננת ניגשת לצלם את לוחית הזיהוי של האופנוע.
4. בהמשך למתואר לעיל, הנאשם תקף את המתלוננת שלא כדין וללא הסכמתה בכך שאחז בעזרת ידו הימנית בצווארה של המתלוננת ובעודם עומדים על הכביש, דחף את המתלוננת בחוזקה לאחור בעזרת שתי ידיו וגרם להדיפתה עד לנתיב התנועה הנגדי ונפילתה על ארצה על הכביש, מרחק קצר מרכב נוסע. כתוצאה ממעשיו המתוארים לעיל נגרמו למתלוננת חבלות בדמות נפיחות בראש, כאבים בצוואר ובירך הימנית וכף שפשוף מדמם ממרפק ימין.
5. לאור כל המתואר לעיל, ניגשו אל הנאשם מר א"פ ובנו אל"פ ושאלו אותו לפשר מעשיו אז החל דין ודברים בין הנאשם לאלון.

6. בהמשך לאמור, הנאשם תקף את אלון שלא כדין וללא הסכמתו בכך שהכה בראשו באמצעות הקסדה, ומשניסו אלון ואלדר לתפוס את הנאשם ולאחוז בו הכה הנאשם בשנית בראשו של אלון באמצעות הקסדה וגרם לו במעשיו אלו לחבלה מדממת בדמות חתך שטחי בראש בחלק שמאל. בהמשך, השליכה המתלוננת לעבר הנאשם את הקסדה אך זו לא פגעה בו.

7. בנסיבות המתוארות לעיל, תקף הנאשם את אלדר שלא כדין וללא הסכמתו בכך שהכה בו באגרופים ובבעיטות.

הסדר הטיעון:

8. ביום 27.6.18, הציגו הצדדים הסדר טיעון לפיו הנאשם הודה בכתב אישום מתוקן והורשע. הנאשם הופנה לשירות המבחן לקבלת תסקיר והוסכם כי במסגרת התסקיר תיבחן גם שאלת ההרשעה. אולם, הובהר כי המאשימה אינה מחויבת להמלצות התסקיר.

תסקיר שירות המבחן:

9. בתסקיר עמד שירות המבחן על נסיבותיו האישיות של הנאשם כדלקמן:

הנאשם, כבן 22, רווק מתגורר עם משפחתו בגן יבנה ועובד בחנות בגדי ספורט מזה כשנה וחצי.

משפחתו מונה זוג הורים 3 ילדים בני 13 - 22 שנים, הנאשם הוא הבכור.

אביו סובל מהפרעה דו קוטבית וכן מפציעה ברגלו ועל כן זכאי לגמלת נכות בגובה של 175% מהמוסד לביטוח לאומי. תואר כאב חיובי שמהווה דמות מחנכת ומדריכה אך ניכר כי בשל מצבו הנפשי התקשה במהלך השנים למלא את צרכי המשפחה, תואר קשר קרוב לנאשם.

אמו בת 42, עובדת כפקידה במשרד עורכי הדין, תוארה כאם אשר דואגת לפרנסת המשפחה.

10. בהיותו כבן 6, הוריו נפרדו על רקע קשיים זוגיים והאם עברה יחדיו עם הילדים להתגורר במודיעין לאחר שחיו כמשפחה בתל אביב. הנאשם מסר כי בתקופה זו הורחק מאביו אליו היה קשור וכי היו לו מריבות רבות עם אמו. לאחר כשנתיים, ההורים שבו לחיות חיים משותפים. בהיותו כבן 11, המשפחה עברה להתגורר ברמת השרון ובעת הזו פרצה אצל אביו הפרעה דו קוטבית, בעטייה לעיתים היה מתנהג בצורה אלימה כלפי סביבתו ואושפז מספר פעמים בבית חולים לבריאות הנפש בשל ניסיונות אובדניים. הנאשם תיאר, כי חש קרבה והערכה רבה לאביו ואחריות לשלומם שלא יפגע בעצמו. בהיותו בן 14, עברה המשפחה להתגורר בגן יבנה ועברו מספר דירות בישוב.

11. לדברי הנאשם, סיים 12 שנות לימוד, תיאר קשיים בלימודים בעיקרן בעיות התנהגות שלו כלפי בני כיתתו

שלדבריו היו מתגרים בו בשל מצבו המשפחתי. ציין כי לעיתים היה חש כי הוא מתקשה להבין סיטואציות חברתיות ולכן התקשה בהתחברות לסביבתו. הנאשם תיאר, כי בהיותו כבן 17 לאחר התערבות גורמי הטיפול הופנה ללימודים באשדוד בבית ספר מקצועי שם חש שייכות וחיבור. לאחר סיום לימודיו התגייס לצבא כלוחם בחיל התותחנים, במהלך שירותו הצבאי היה בקשר צמוד עם קב"ן היחידה בעקבות מצבו המשפחתי. לאחר כשנה וחצי שבה סיים את הכשרתו כלוחם, בשל הדרדרות מצבו הנפשי של האב קיבל הטבת תנאים ועבר לשרת קרוב לבית במשך כשנה וחצי. לדברי הנאשם, שירת שירות צבאי מלא ואף שובץ למילואים. לאחר שחרורו מהצבא החל לעבוד בחנות ספורט ובהמשך אף הפך לאחראי משמרת כאשר לדבריו בעלי החנות הציעו לו להתמנות לסגן מנהל החנות, כאמור עובד כשנה וחצי במקום. הנאשם שיתף כי ברצונו ללמוד מקצוע אקדמאי אך טרם החליט על כיוון בחייו.

12. שירות המבחן יצר קשר עם פסיכולוג שמסר כי היה בקשר עם הנאשם לפני שנים רבות במסגרת שיחות יעוץ ואינו מטופל כיום. מדיווח של גורמי הרווחה באזור מגוריו נמסר כי המשפחה מוכרת על רקע בעיות בתפקוד ההורי וסביב בעיות התנהגות של האח האמצעי. מהתרשמותם, הנאשם הינו הגורם היציב בין בני המשפחה ולא עלתה נזקקות להתערבויות עברו.

13. מעיון בגיליון רישומו הפלילי עולה כי הנאשם נעדר הרשעות קודמות. כאשר לעבירות בהליך זה, הנאשם לקח אחריות מלאה על ביצוען והביע חרטה על מעשיו. הנאשם סיפר, כי ביום ביצוע העבירות, הה לאחר טיפול שיניים וסבל מכאבים. בדרך חזרה לביתו, בזמן שרכב על האופנוע, המתלוננת חסמה את דרכו ובכך סיכנה אותו. הנאשם תיאר כי חש כעס רב על מעשיה, עצר את האופנוע וניגש אליה, אך שלל כוונה לפגוע בו. לטענתו, החל ויכוח ביניהם, במהלכו החלה לדחוף אותו והוא דחף אותה בחזרה עד שנפלה. בהמשך ניגשו אליו המתלוננים, החלו לדחוף אותו ומתוך תחושת מצוקה וחוסר אונים מול שניהם, היכה הנאשם במתלונן עם הקסדה שהייתה בידו.

14. התרשמות שירות המבחן הינה כי ברקע למעשים עומדת מצוקה קשה אותה חש במהלך גדילתו וכן תחושת חוסר נראות מצד סביבתו. נראה כי במעשי המתלוננים כלפיו תחושות אלו הועצמו ולכן פעל בצורה אימפולסיבית ואלימה תוך קושי לבחון את ההשלכות האפשריות של מעשיו. יחד עם זאת, שירות המבחן התרשם כי הנאשם בעל כוחות חיוביים לתפקוד, פועל מתוך עולם ערכים נורמטיבי, אינו מעורב בחברה שולית ופלילית ומביע רצונו לניהול אורח חיים תקין.

15. כגורמי סיכון להישנות מעורבות עבריינית, שירות המבחן התרשם מבחור צעיר שגדל במשפחה כאוטית בה האב סובל ממחלת נפש והאם מתקשה בתפקוד הורי. נראה כי מגיל צעיר נטל תפקידים הוריים שלא תאמו לגילו ומצבו. כמו כן התערבויות של גורמי הרווחה באזור מגוריו, היו סביב חוסר תפקודו של אחיו הצעיר ובכך נראה כי גדל בתחושות של חוסר נראות. נראה כי במצבים בהם תחושות אלו מתעצמות הוא עלול לפעול בצורה אלימה ותוקפנית תוך קושי לבחון את השלכות מעשיו.

16. **כגורמי סיכוי לשיקום**, שירות המבחן התרשם מבחור בעל רמת אינטליגנציה תקינה ויכולת ביטוי מילולית תואמת. נראה כי לנאשם כוחות חיוביים לתפקוד שמתבטאים בסיום לימודים, שירות צבאי מלא ותעסוקה רצופה ויציבה. כמו כן, נראה כי מתנהל בתוך עולם ערכים נורמטיבי ותקין, ללא מעורבויות שוליות ופילוליות במהלך חייו וזאת למרות שנעדר גורמי תמיכה משמעותיים בחייו. יתר על כן, נראה כי מעשיו האלימים המתוארים גרמו לו לבחון את מצבו והתנהלותו וכן ההליך הפלילי המנוהל נגדו לראשונה בחייו, גרם לו להפנים את נזקקותו לסיוע טיפולי במצבו. על כן הוא מבטא רצון לשתף פעולה עם שירות המבחן בתהליך הטיפול שיתאים עבורו.

17. לאור התרשמות זו ולאור העובדה כי זוהי מעורבותו הראשונה והיחידה של הנאשם בפלילים לגביה הוא לוקח אחריות מלאה ונראה כי התנהגותו אינה מאפיינת את אורח חייו בדרך כלל ובמטרה שלא לחסום בחור צעיר שהינו בהליך גיבוש זהותו כבוגר וכן מאפשרויות תעסוקה עתידיות, שירות המבחן ממליץ לבטל את הרשעתו בדין. במידה והמלצה זו תתקבל ממליץ שירות המבחן על עונש מוחשי וחינוכי של צו של"צ בסך 150 שעות שיבוצעו במסגרת לשכת רווחה גן יבנה במועדון נוער בתפקיד עזרה למדריך נוער, שליחויות וסיוע לצוות המקום, תוך שהפיקוח יעשה על ידי שירות המבחן. בנוסף, לאחר ששירות המבחן ראה כי הנאשם מביע נכונות לשתף פעולה, ממליצים על הטלת צו מבחן למשך שנה במהלכו יפעלו לשלבו בקבוצה טיפולית בשירותם כדי לבחון מענה לצרכיו ודרכי טיפול נוספות.

חוות דעת הממונה על עבודות שירות:

18. בהמשך לטיעונים לעונש, התבקשה חוות דעת הממונה על עבודות שירות, לפיה נמצא הנאשם מתאים לביצוע מאסר על דרך עבודות שירות.

ראיות לעונש וטיעוני הצדדים לעונש:

19. במסגרת הראיות לעונש, העידה אימו של הנאשם, גב' אס"א. האם סיפרה כי בעלה, אביו של הנאשם, הינו חולה מניה דיפרסיה, וכי המחלה הינה בעלת השפעות קיצוניות על מצב רוחו, מצבו הנפשי והפגנת אלימות על ידו. אימו של הנאשם העידה על שנים קשות של התמודדות, שלה ושל ילדיה, בעיקר הנאשם שהינו הבן הבכור, ולו קשר קרוב עם האב. האם העידה, כי הנאשם היה חשוף למקרים בהם היה האב אלים כלפיה, ובנוסף לאמור כאשר היה הנאשם בן 13 עבר אביו ארוע מוחי אשר הותיר אותו מוגבל מאוד מבחינה תפקודית. במצב דברים זה, מצא הנאשם עצמו כמי שמטפל במשפחה - מנסה להרגיע את אביו, מגן על הילדים הקטנים, מטפל בהם בזמן שאימו עובדת לפרנסת הבית ומשמש יד ימינה של אימו.

20. ב"כ המאשימה ציינה בטיעוניה לעונש את הערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה מביצוע העבירות ע"י הנאשם, בהם פגיעה בשלמות גופו של אדם, בריאותו, כבודו, בטחונו האישי והאוטונומיה על גופו, וטענה כי במקרה דנן הפגיעה בערכים הינה ברף הבינוני עד הגבוה, זאת מאחר והאירוע החל בכך שהכה בחוזקה על חלון רכבה וסובב את מראת הרכב, המשכו בתקיפה ודחיפה של המתלוננת אל נתיב נסיעה תוך סיכונה בפגיעה מרכב חולף, וסופו בתקיפה המתלוננים הנוספים, ובכך שהכה אחד מהם בראשו, פעמיים, באמצעות הקסדה, ואת

השנים באגרופים ובעיטות. נטען, כי העובדה שהאירוע התרחש באור יום לא הרתיעה את הנאשם.

21. ב"כ המאשימה טענה למתחם ענישה נע שין מאסר קצר שיכול וירוצה בעבודות שירות ועד שנת מאסר.

22. באשר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, הזכירה ב"כ הנאשם את העובדה שהנאשם הינו אדם צעיר, נעדר עבר פלילי, אשר הודה ונטל אחריות על מעשיו. ניתן בעניינו תסקיר חיובי, ממנו עולות נסיבות משפחתיות לא פשוטות. ב"כ המאשימה התייחסה לגורמי הסיכון והסיכוי עפ"י תסקיר שירות המבחן, אך עתרה שלא לאמץ את המלצות התסקיר. לשאלת ביטול ההרשעה, נטען כי לא הוכחה פגיעה קונקרטית בנאשם בעקבות ההרשעה, וכי לפיכך אין עניינו שונה מעניינם של נאשמים צעירים אחרים. עוד נטען, כי העבירות עצמן, של אלימות חסרת רסן, כלפי שלושה מתלוננים, והחבלות שנגרמו, מצדיקות הותרת ההרשעה על כנה, משיקולי הרתעה. לעניין העונש, עתרה ב"כ המאשימה, כי בית המשפט יגזור על הנאשם 2 חודשי מאסר בפועל שיכול וירוצו בעבודות שירות, מע"ת בעבירות אלימות במדרג של עוון ופשע, קנס ופיצוי לכל המתלוננים וצו מבחן.

23. ב"כ הנאשם טען, כי לאור עתירת ב"כ המאשימה הרי שהמרחק בין בקשת הנאשם לבין עתירת המאשימה הינו צר מבחינה משפטית, אך עבור הנאשם - מבחינה מהותית - המרחק הינו אדיר.

נטען, כי האירוע אינו חד צדדי, וכי התגלגלות האירוע מלמדת שהאירוע היה דו כיווני, כך כפי העולה מכתב האישום, בו מצוין שהמתלוננת זרקה לעברו את הקסדה, וכן הפנה ב"כ הנאשם להודעה של אחת מהעדויות שראתה חלק מהאירוע. ביחס למתחם העונש ההולם, נטען כי יש לשקול את העובדה שמדובר באירוע לא מתוכנן, רגעי, עם רף אלימות נמוך ואשר בעקבותיו נגרמו חבלות שהן ברף התחתון מבחינת חומרתן. נטען, כי אין מדובר במקרה של אלימות חמורה. בנסיבות אלו, נטען, כי מתחם הענישה נע בין מאסר על תנאי ועד מספר חודשי מאסר בעבודות שירות.

24. ביחס לנאשם צוין, כי בחר להודות ונשלח לתסקיר על מנת להציג את אורחות חייו. המדובר באדם נורמטיבי, עובד במשרה קבועה, שירת שירות צבאי מלא, חלקו כלוחם ומשרת במילואים. הנאשם נטל אחריות על מעשיו והביע חרטה. מתוך התסקיר עולה, כי על רקע נסיבות חייו המשפחתיות המורכבות, פעל באירוע נשוא כתב האישום באימפולסיביות, אך האירוע הוא חריג ואינו מלמד על אורחותיו. צוין, כי עפ"י תסקיר שירות המבחן, הסיכוי להישנות העבירות הוא נמוך, וכי יש לנאשם רצון להשתתף בטיפולים.

25. ב"כ הנאשם עתר, כי בית המשפט יאמץ את המלצות שירות המבחן לאי הרשעה, צו מבחן ושל"צ בהיקף של 150 שעות. ב"כ הנאשם הפנה לפסיקה רלוונטית. נטען, כי בכוונת הנאשם לרכוש השכלה אקדמאית בתחום המחשוב, וכי ההרשעה תהווה עבורו חסם משמעותי.

26. הנאשם בדברו האחרון, הביע חרטה על מעשיו ואמר כי הוא מבין את החומרה הטמונה בהם. כן צוין, כי מדובר במקרה חד פעמי, שלא קדם לו כל אירוע דומה אחר בחייו ושלא יחזור עליו בעתיד. הנאשם ביקש, כי בית

המשפט ימנע מקביעה שעלולה לפגוע בעתידו.

דין והכרעה:

27. הערכים המוגנים שנפגעו בעבירה שביצע הנאשם, הם זכותו של אדם לשמירה על בטחונו האישי, בריאותו, כבודו ושלמות גופו.

28. בחינת מדיניות הענישה הנוהגת מעלה כי במקרים דומים למקרה זה שלפניי הוטלו על נאשמים עונשים הנעים ממאסרים מותנים ועד עונשי מאסר בפועל לתקופות משמעותיות (ר' למשל: רע"פ 1402/15 **אוריטליני' מדינת ישראל** (4.3.15); ע"פ (פ"ת) 1061-09-11 **מ"י נ' רפאל**; תפ (י-ם) 3657-09 **מ"י- תביעות ש"י נ' אילן בן חמו**; רע"פ 8820/13 **אליהוקשתני' מדינת ישראל** (12.2.14); רע"פ 7734/12 **טימור מגידוב נ' מדינת ישראל** (28.10.12); רע"פ 8176/12 **חדד ראהב נ' מדינת ישראל**; רע"פ 3389/11 מתיקו דראגו נגד מדינת ישראל (26.5.18);

סוגיית אי ההרשעה - כללי

29. כאמור, עתר ב"כ הנאשם, כי בית המשפט יאמץ את המלצת שירות המבחן לביטול הרשעתו של הנאשם.

30. לפי סעיף 71א(ב) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977:

"מצא בית המשפט שנאשם ביצע עבירה, רשאי הוא לתת צו שירות גם ללא הרשעה, בנוסף למבחן או בלעדיו ...".

31. לפי סעיף 192א לחוק העונשין:

"הרשיע בית המשפט את הנאשם, ולפני מתן גזר הדין ראה שיש מקום לתת לגביו צו מבחן או צו שירות לתועלת הציבור, ללא הרשעה, רשאי הוא לבטל את ההרשעה ולצוות כאמור".

32. בע"פ 2083/96 **כתב נ' מדינת ישראל**, פ"ד נב(3) 337 (להלן - "**הלכת כתב**") קבע בית המשפט העליון, כי הימנעות מהרשעה אפשרית בהצטבר שני גורמים: סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי ענישה אחרים; על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם. באותה פרשה נפסק, כי יש להימנע מהרשעה רק במקרים חריגים שבהם הצטברות הנסיבות הקשורות בנאשם ובעבירה שעבר מצדיקה שלא להטביע בנאשם אות קלון של פלילות.

33. בהמשך להלכת כתב פסק בית המשפט העליון, כי החלופה של הימנעות מהרשעה היא חריג בהתחשב בתכליות המשפט הפלילי. אולם רקמת החיים האנושיים מולידה מצבים שאינם מתאימים להחלת העיקרון העונשי המחייב הרשעה בעקבות הוכחת אשמה. המדובר במקרים חריגים ומיוחדים, שבהם נוצר פער בלתי

נסבל בין עוצמת הפגיעה של הרשעה פלילית בנאשם לבין התועלת שתצמח לחברה ולאינטרס הציבורי מקיומה של הרשעה. עוד נקבע, כי בבוא בית המשפט לבחון את הנזק שעלול להיגרם לנאשם, יש להתייחס לנזק ממשי קונקרטי (ע"פ 9893/06 **לאופר נ' מדינת ישראל** (31.12.07); ע"פ 5102/03 **מדינת ישראל נ' קליין** (4.9.09); רע"פ 9118/12 **פריגין נ' מדינת ישראל** (1.1.13); ע"פ 8528/12 **צפורה נ' מדינת ישראל** (3.3.13)).

34. לפי הפסיקה, עבירות אלימות אינן מתאימות, ככלל, להימנעות מהרשעה. תופעת האלימות היא תופעה נפוצה בחברתנו ולא אחת עמד ביהמ"ש העליון על החומרה היתרה הגלומה בה ועל מדיניות הענישה הקשה המחויבת בגינה. בהתאם למדיניות ענישה זו לא נוטים ביהמ"ש בדרך כלל להימנע מהרשעתם של נאשמים שהואשמו בעבירות אלימות.

35. יחד עם זאת, אין המדובר בכלל החקוק בסלע. גם בעבירות אלימות ניתן להימנע מהרשעת הנאשם, מקום בו נסיבותיו האישיות המיוחדות של העברין המצדיקות זאת: "**בסופו של יום, ניצבת השאלה בכל עוצמתה - האם, בנסיבות המיוחדות של הענין, השיקול האינדיבידואלי, על היבטיו השונים, גובר על השיקול הציבורי-מערכתי הכללי, באופן שהגם שהנאשם ביצע את העבירה בה הואשם, סובלת הנורמה החברתית הכללית את אי הרשעתו בדין**" (כב' השופטת א' פרוקצ'יה ע"פ 9893/06 **אסנת אלון לאופר נ' מדינת ישראל** פס' 11 לפסה"ד מיום 31/12/07 פורסם בנבו). "**הכלל המנחה הוא שיש לבחון כל מקרה לגופו. גם בעבירות חמורות יש ויחול החריג המצדיק הימנעו מהרשעה**" (כב' השופט ר' שפירא ע"פ 2181/07 **כרמלה בן יונה מ' מדינת ישראל** מיום 15/05/08 נבו).

36. למקרים בהם נמנע בית המשפט מהרשעה, ראו, למשל: ע"פ 9090/00 **שניידרמן נ' מדינת ישראל** (22.2.01) - הימנעות מהרשעה בעבירה קשירת קשר לביצוע פשע והחזקת נשק; רע"פ 658/01 **כהן ואח' נ' מדינת ישראל** (11.10.01) - הימנעות מהרשעה בעבירות של קשירת קשר לביצוע פשע, קבלת דבר במירמה, מסירת ידיעה כוזבת ונסיון לקבל דבר במירמה בנסיבות מחמירות; ע"פ (מחוזי, ת"א) 70842/05 **ארליך נ' מדינת ישראל** (2.10.05) - הימנעות מהרשעה בעבירה של תקיפה; ת"פ (מחוזי, ירושלים) 2086/06 **מדינת ישראל נ' מימון** - הימנעות מהרשעה בעבירה של חבלה בנסיבות מחמירות (5.9.07); ע"פ (מחוזי, חיפה) 34307-12-10 **סובוטניק נ' מדינת ישראל** (7.4.11) - הימנעות מהרשעה בעבירה של מעשה מגונה בפומבי; ת"פ (שלום, ירושלים) 48049-05-10 **מדינת ישראל נ' גרום** - הימנעות מהרשעה בעבירה של תקיפה; ת"פ (שלום, ירושלים) 45844-03-13 **מדינת ישראל נ' אילוז** - הימנעות מהרשעה בעבירה של תקיפת קטין הגורמת חבלה חמורה).

37. ניתן לראות בפסיקה גם גמישות מסוימת בבחינת הוכחת נזק קונקרטי, בעבירות שונות (ראו, למשל: ע"פ 21037-11-13 **אוהב ציון נ' מדינת ישראל** - ביטול הרשעה בעבירה של שהיה ללא היתר והפרעה לעובד ציבור; ת"פ (שלום-רחובות) 4397-12-16 **מדינת ישראל נ' פוקס**, ביטול הרשעה בעבירה של גניבה; ת"פ 47754-06-16 (שלום, פתח תקווה) **מדינת ישראל נ' סואעד** - ביטול הרשעה בעבירה של החזקת סכין; ת"פ (שלום, רחובות) 10853-06-15 **מדינת ישראל נ' בן חמו** - הימנעות מהרשעה בעבירות של הונאה בכרטיס חיוב וקבלת דבר במרמה; ת"פ (שלום, רחובות) 41976-10-15 **מדינת ישראל נ' הכרי**, ביטול הרשעה

בעבירת גניבה).

38. ברוב המוחלט של המקרים המפורטים לעיל, דובר על נאשם צעיר, נעדר עבר פלילי, אשר הודה במיוחס לו ובתי המשפט שמו דגש בפסיקתם על שיקולי השיקום והנזק הצפוי להיגרם לנאשם כתוצאה מהרשעתו (לרבות, בהליכי גיוסו לצה"ל, בלימודיו, ובחייו ככלל). יוצאים מן הכלל, פסקי הדין בע"פ 70842/05, שם דובר על רופא, בת"פ 4849-05-10 שם הנאשם היה מורה וב - ת"פ 45844-03-13 - שם, למד הנאשם לימודי אדריכלות. באלו האחרונים, לא דובר בנאשמים צעירים, אך בית המשפט התמקד בשאלת הנזק הקונקרטי הצפוי לנאשמים במסגרת עיסוקיהם בעקבות ההרשעה.

נסיבות המעשה והעושה שלפני:

39. באשר לנסיבות המקרה שלפני, המדובר באירוע אלימות על רקע סכסוך דרכים. תחילתו של האירוע בכך שהנאשם עקף את רכבה של המתלוננת מצידו הימני, כשהוא רכוב על אופנוע, הכה בחוזקה על חלון הרכב הימני הקדמי וסובב את המראה הימנית ברכב. משם האירוע מתגלגל ומתפתח. המתלוננת נסעה אחרי הנאשם, נעצרה, כאשר עצר את נסיעתו, וירדה מרכבה. התפתח ביניהם דין ודברים, במהלכו תקף הנאשם את המתלוננת בכך שאחז אותה בצווארה ודחף אותה בחוזקה אל עבר נתיב נסיעה וגרם לנפילתה ארצה, בסמוך לרכב חולף. כתוצאה מן התקיפה נגרמו למתלוננת חבלות בדמות נפוחות בראשה, כאבים בצוואר ובירך הימנית ושפשוף מדמם במרפק ימין. אם כן, כלפי המתלוננת הופעלה אלימות ברף בינוני אך פוטנציאל הנזק שעשוי היה להיגרם לה, עת נהדפה לעבר נתיב נסיעה, הינו רב. בהמשך, כאשר פנו אליו המתלוננים, אב ובנו, תקף הנאשם את האב (אלון), פעמיים, באמצעות קסדת האופנוע. האלימות שהפגין הנאשם בחלק זה של האירוע הינה ברף גבוה יותר, שכן היא התבצעה באמצעות חפץ וגרמה למתלונן חבלה בדמות חתך שטחי בראשו. הנאשם לא הסתפק באמור ואף תקף את הבן (אלדר) באגרופים ובעיטות. עפ"י כתב האישום, כל האירוע מתרחש בדרך, באור יום והוא כולל בתוכו כאמור, מספר אירועי תקיפה. אמנם, עפ"י לשון כתב האישום, עת נעצרו כלי הרכב, המתלוננת היא זו אשר יוזמת את המגע עם הנאשם, אולם זאת רק לאחר שהנאשם הכה בחלון רכבה ובמראה. כמו כן, עפ"י כתב האישום, המתלוננת זרקה לעבר הנאשם את הקסדה, אך זאת רק לאחר שהנאשם הכה באמצעותה את המתלונן, וכמו כן המתלוננים פונים אל הנאשם ושואלים אותו לפרש מעשיו, אך זאת רק לאחר התקיפה של המתלוננת. כלומר, התמונה עולה מלשון כתב האישום, היא כי לאורך כל האירוע - מתחילתו עד סופו, הנאשם היה הגורם הדומיננטי, והתמיד בהתנהלותו התוקפנית.

40. באשר לנאשם שלפני - עסקין בנאשם צעיר, כבן 22 שנים. הנאשם הודה במיוחס לו, נטל אחריות והביע בושה וחרטה על מעשיו, גם באוזני וגם לפני קצינת המבחן. בעניינו של הנאשם ניתן תסקיר חיובי ביותר, ממנו עולה כי הנאשם מנהל אורח חיים נורמטיבי, סיים 12 שנות לימוד, התגייס לצבא, שירת כלוחם וסיים שירות צבאי מלא. הנאשם עובד בעבודה קבועה וסדירה ומשרת במילואים.

41. כל זאת, על רקע נסיבות חיים מורכבות. ניכר, כי מזה שנים ארוכות, מצויה משפחתו של הנאשם במצוקה

בעטיו של מצבו הנפשי והרפואי של האב, אשר אף סובל ממניה דיפרסיה ואף עבר אירוע מוחי, אשר הותיר אותו נכה, בשיעור של 175%. הנאשם, שהינו הבן הבכור מבין שלושה ילדים במשפחה, מצא עצמו כמי שנדרש להוות עוגן עבור כל בני משפחתו - לתמוך באביו נפשית ופיזית, לטפל באחיו הקטנים בעת שאינם נדרש לפרנס ובשל כך נעדרה רבות מן הבית, ואף נדרש לסייע בפרנסת המשפחה בעצמו. למרות כל אלו ובהיעדר תמיכה מבית, מצא הנאשם את הכוחות לתפקד כמצופה ממנו ואף למעלה מכך, בכל מסגרת בה השתלב לאורך השנים ולנהל אורח חיים פרודוקטיבי ונורמטיבי. כיום, מביע הנאשם רצון ללמוד לימודים אקדמיים ולהמשיך להתקדם בחייו. אם כן, מתסקיר שירות המבחן עולה תמונה של נאשם שהינו אדם חיובי ביסודו, שנסיבות חייו, הקשיים עימם הוא מתמודד ותחושת המצוקה שחש ברגעי האירוע, הובילו אותו לנהוג כפי שנהג, באופן שהינו חריג בנוף חייו. הנאשם אף הביע רצון ונכונות להליך טיפולי ולמתן צו מבחן בעניינו.

42. לאור חומרת מעשי התקיפה בהם הודה הנאשם - תוצאה של אי הרשעה איננה דבר של מה בכך, וההתלבטות במקרה זה אינה קלה. מצד אחד, עומד לפני הנאשם שביצע עבירות חמורות וראוי כי יורשע בגין על מנת להעביר מסר ראוי לנאשם עצמו ולחברה, לפיו אין להקל עם מי שעובר עבירות כגון אלו. מצד שני, אין ספק כי אף שלא הוכח נזק קונקרטי השארת ההרשעה על כנה במקרה זה תשמש מכשול בהמשך חייו של הנאשם ותפגע בסיכויי שיקומו. ברי, כי בהיותו של הנאשם צעיר, קיים קושי מובנה בהוכחת נזק קונקרטי, להבדיל מנאשם מבוגר יותר, שכבר רכש לעצמו השכלה, מקצוע ושם.

43. סופו של דבר, התכנסתי בהכרעתי לעובדה, שעומד לפני אדם צעיר, אשר כשל באופן חד-פעמי ומבקש לאפשר לו לשקם את חייו בלא שההרשעה תעמוד לו לרועץ. האינטרס של הנאשם בשיקומו אינו רק אינטרס של העברייני ואינו רק פועל יוצא מנתינת הדעת על נסיבותיו האישיות לטובתו הוא, אלא זהו אינטרס ציבורי ממדרגה ראשונה. עניינו של אינטרס זה הוא, לתת סיכוי למי שנכשל בעבירה בנסיבות כבעניינו לחזור לחיק החברה ולהשתלב בה כאדם נורמטיבי. מטבעם של דברים, אות הקלון הטמון הדבק בהרשעה, עלול לפגוע בכך.

44. אין ספק שהעבירות שעבר הנאשם עבירות מכוערות וחמורות הן, ובעטיין נפגעו המתלוננים. במהלך הדברים הרגיל ראוי להרשיע מי שעושה מעשים כגון אלו שביצע הנאשם ולגזור עליו עונש ראוי. ואולם, לאחר שבחנתי את נסיבות העניין בכללן, ולא בלי היסוסים, הגעתי לכלל מסקנה כי ניתן ואף ראוי, לבטל את הרשעתו בדין. סברתי, כי הן מבחינת סיכויי השיקום של הנאשם והן מבחינת האינטרס הציבורי, לא יהא זה ראוי כי מעשה חד-פעמי זה שעשה ירדוף אותו למשך שנים רבות. אכן, כפי שצוין, הגעתי למסקנה זו לאחר התחבטות לא פשוטה, אך לבסוף נחה דעתי כי ראוי הנאשם, וראויה היא החברה שבקירבה הוא חי, כי תינתן לו הזדמנות, שלא להטביע בו אות קין של עברייני, וכי לאחר שסיים לימודיו התיכוניים, שירת כלוחם קרבי וניהל עד כה חייו ללא דופי, יתאפשר לו להשתלב בחברה כפרט מועיל, לרבות במסגרת לימודים אקדמיים ותוך קידום עתידו המקצועי.

סוף דבר:

45. לאור נימוקיי המפורטים לעיל, החלטתי להורות על ביטול הרשעתו של הנאשם ולהסתפק בקביעה שהנאשם

ביצע את העבירות המיוחסות לו בכתב האישום המתוקן. וכך אני מורה.

46. באשר לענישה, מצאתי כי היקף שעות השל"צ עליו המליץ שירות המבחן הינו מצומצם באופן יחסי ועל כן החלטתי להרחיבו, כמו כן, מצאתי כי יש להורות על תשלום פיצוי לכל אחד מן המתלוננים.

47. בהתאם לכך, אני מוסיפה ומורה כדלקמן:

א. ניתן בזאת צו לביצוע 200 שעות שירות לתועלת הציבור. הצו יבוצע בהתאם לתכנית שירות המבחן, כמפורט בתסקיר.

הנאשם מוזהר, כי אם לא ימולאו תנאי הצו במלואם, ניתן יהיה לגזור דינו מחדש.

ב. הנאשם ישלם פיצוי כספי לע.ת 1 (גב' צ"י), בסך של 1,500 ₪. הפיצוי ישולם ב - 10 תשלומים חודשיים שווים ורצופים, החל מיום 11.07.19 ובכל 11 לחודש שלאחריו.

ג. הנאשם ישלם פיצוי כספי לע.ת 2 (מר א"פ) בסך של 2,000 ₪. הפיצוי ישולם ב - 10 תשלומים חודשיים שווים ורצופים, החל מיום 11.07.19 ובכל 11 לחודש שלאחריו.

ד. הנאשם ישלם פיצוי כספי לע.ת 3 (מר אל"פ) בסך של 1,000 ₪. הפיצוי ישולם ב - 10 תשלומים חודשיים שווים ורצופים, החל מיום 11.07.19 ובכל 11 לחודש שלאחריו.

ה. הנני מטילה על הנאשם צו מבחן וזאת למשך שנה מהיום.

במסגרת צו המבחן ישולב הנאשם בכל הליך טיפולי ששירות המבחן ימצא לשלבו.

הנאשם מוזהר כי אם לא ימולאו תנאי הצו במלואם, ניתן יהיה להפקיעו ולגזור דינו מחדש.

מזכירות בית המשפט תשלח פרוטוקול הדין לשירות המבחן.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי מרכז-לוד בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, א' סיוון תשע"ט, 04 יוני 2019, בהעדר הצדדים.

עמוד 10

